

Milenij ortodoksnega sistema? Kdo že ni govoril o tisočletju! Prav gotovo to ni privlačna perspektiva za 750 milijonov ljudi. Koliko so se morali žrtvovati.

Imena novih naslednikov še niso znana in še dolgo ne bodo. Prav gotovo pa se na Kitajskem, dokler bo na oblasti sedanja skupina, ne bo veliko spremenilo. Kolesa kitajske zgodovine meljejo počasi.

Miran Ogrin

MNOŽIČNA BLAZNOST. Indonezijska vojaška cenzura je skrbno pazila, da svet ni zvedel za podrobnosti o dogodkih po septembru 1965, ko je poveljnik Sukarnove telesne straže polkovnik Utung začel upor. Do zdaj pa se je že nabralo zadosti poročil, iz katerih lahko sklepamo, da lahko pričakujemo še zadnje dejanje najbolj krvavega obračuna in politične represije novejšega časa. V Džakarti pripravljajo proces proti nekdanjemu zunanjemu ministru dr. Subandriju. Vse kaže, da se bo ta Sukarnov najožji sodelavec pridružil 700.000 žrtvam belega terorja.

Indonezija ima sicer čez 100 milijonov prebivalcev, toda tudi zanjo pomeni 700.000 pobitih »komunistov« velik odstotek. Poznavavci razmer se samo vprašujejo, ali je 700.000 mrtvih dovolj, da se bo obdržal na krmilu general Suharto, kajti zdaj že ni več skrivnost, da je predsednik Sukarno samo še stranska figura.

Značilno je, da teh podatkov ni objavil komunistični tisk, temveč govorijo o njih poročevalci zahodnih časopisov, ki komunistom niso posebno naklonjeni.

Jean-François Kahn piše v francoskem časopisu Express: »Ali 700.000 mrtvih zadostuje, da se za zmeraj stre opozicija? Ne, pravijo voditelji desničarskih strank. Opozicija bi si znova opomogla že v petih letih, če le pustimo pri življenju »komunistično seme, otroke, stare od 15 do 14 let. Tudi te otroke je treba pobiti, in to takoj.«

Kaže, da vojaški voditelji, ki so doslej z naklonjenostjo gledali na te strahotne pokole, nočejo več zagovarjati tega početja, ki je sicer imelo politično ozadje, pa se je že sprevrglo v pravo pravcato množično blaznost.

Isti francoski novinar piše še naprej: »Vprašali smo neko indonezijsko osebnost, ki ima tesne zveze z vojaštvom:

— Ali ste prepričani, da so bile vse žrtve komunisti?

»Razume se, da ne, saj ni mogoče vselej potegniti jasne črte, kdo je kaj.

— Ali se ne bojite, da se bodo potomci in sorodniki žrtev čez čas poskušali maščevati?

»Ta nevarnost obstaja. Zato pa smo si prizadevali, da bi, kolikor je pač mogoče, likvidirali cele družine.

— Ali je bila likvidirana tudi leva struja v nacionalistični stranki?

»Za nas so to tudi komunisti.

Navedimo še drugo pričevanje. Edouard Dillon (Express) je pisal: »V prvi polovici decembra so v vzhodni Javi vsako noč uprizarjali lov na ljudi. Ob zori je bila vsa prelepa pokrajina podobna prizorom iz hudih sanj... Neki popotnik je na cesti od Surabaje do Malagna videl na vsakem kilometrskem kamnu odsekano človeško glavo... Nekateri Francozi so opazili, kako plava

po prekopi ob letališču pri Surbaji na ducate trupel brez glav in rok... Neki Francoz trdi, da je vsako jutro videl, kako na gladini reke plava kakih 50 trupel...

Na Javi in Sumatri so muslimani ustavljali vojaške tovornjake z ujetniki. Te ljudi so potegnili s tovornjakov in jih poklali. Vsakogar so obglavili, da bi ga zadelo maščevanje še po smrti; noben musliman namreč ne more v Alahov raj brez glave...«

»Na Baliu, kjer ni muslimanov, temveč je prebivavstvo hindujske vere, je trajal teror poldrug mesec. Vse noči so kmetje, oboroženi z bambusovimi sulicami, lovili komuniste in njihove sodelavce — kitajske trgovce. Trupla so metali v reke ali v morje.

Kitajce so dolžili, da si strižejo lase in jih raztresajo po pašnikih, da bi s tem ugonabljali krave. Ta govorica je bila povod za nove pokole.«

Nemški časopis Der Spiegel je objavil poročilo nekega mladega nemškega profesorja, ki je bil prav takrat v Indoneziji: »Ob mojem prihodu na Bali je bilo vse mirno. Čez nekaj dni so začeli požigati. Zažgali so vsako kolibo, na kateri je bilo s kredo napisano PKI (Indonezijska komunistična partija).«

Potem pripoveduje še o razmerah v surabajski bolnišnici, ki je bila prej podobna klavnici kot pa zdravstveni ustanovi. Neke noči so v bolnišnico pripeljali enajst moških s prerezanimi trebuh, da so se videla čreva. Zdravniki so mu pojasnili, da so jih tako zdelali, ker niso hoteli pristopiti k Nacionalistični stranki.

New York Herald Tribune je objavil poročilo Stanleya Karnowa, ki opisuje dogodke iz mesta Salatiga: »Neke noči sta prišla dva tovornjaka po tiste, ki so bili osumljeni komunizma in zaprti v neki stavbi. Nato je kapetan z lista prebral imena s pripombo, da bodo usmrčeni ‚v imenu zakona‘, dasiravno ni bilo poprej nobene sodbe. Tovornjaka sta odpeljala ljudi na zapuščen kraj v bližini vasi Djelok. Vaščani so morali zvečer skopati skupen grob. Ujetnike so postavili na njegov rob in v nekaj minutah so bili vsi postreljeni. Nekateri so zakopali še na pol žive... Ta pokol je dobil ponekod ritualno obliko. Ubijavci so se najprej zbrali na skupni večerji; gostili so se pričo svojih zvezanih žrtev. Po obedu so goste povabili, naj odsekajo glavo vsaj enemu ujetniku.«

Stanely Karnow še piše, da je bilo toliko trupel v reki Brabtas, da so zaradi tega prebivalci mesta Djambang protestirali, ker so se bali, da bo izbruhnila kuga.

Ameriški list Newsweek je poročal, da so v nekem mestu na Sumatri 40 »komunistov« polili z bencinom in jih potem žive zažgali.

Ali so vsa ta poročila resnična? Ni videti razloga, da bi ne bila. Ob tem strašanskem pokolu pa se človek vpraša, ali je to sploh še tisto, čemur pravimo »politična igra«? Težko je razumeti, da bi nepismeni kmetje na Sumatri ali na Javi sploh lahko ločili tisto, čemur v Evropi pravimo »levica« in »desnica«. Šlo je torej za »obračun« z docela drugačnim ozadjem. Toda kakšnim? Navsezadnje se je vse to dogajalo, če že ne pod pokroviteljstvom vojske, pa vsaj spričo njenega tihega privoljenja. Očitek, da gre pač za »azijske metode«, bi najbrž ne bil na mestu, saj ni dolgo, ko je tudi Evropa doživljala nekaj po-

dobnega. Ljudje se pripravljajo, da stopijo na druge planete, hkrati pa iz ubijavske strasti počenjajo takšne stvari, ki degradirajo človeka pod zver.

O takšnem in podobnem početju ne govorimo preveč radi, ker se pač nočemo vmešavati v tuje zadeve. Če le mogoče, na vse to hitro pozabimo. Ne bo najbrž dolgo, ko si bodo državniki po vsem svetu prizadevali upoštevati generala Suharta kot sebi enakega. Tako bo najbrž tudi v Organizaciji združenih narodov...

D. S.

ANTIKRONIKA. James Bond na pohodu: »Odkupljeni četrti film o Jamesu Bondu. Trije filmi o tem sadističnem junaku-agentu bodo na programu prihodnje leto v kinu Union. Zdaj preostane torej samo še vprašanje, ali bodo ti filmi o tem sadističnem junaku-agentu tudi pri nas naleteli na tako izreden odziv pri gledalcih, kot so na primer v nekaterih drugih deželah, in ali bomo tudi pri nas priča »bonditisu«, kot na zahodu imenujejo malikovanje tega junaka?« (Ljubljanski dnevnik) — Odvečno vprašanje: vse to se bo gotovo zgodilo!

Dogajajo se tudi resne stvari: »Prvikrat po osvoboditvi se bo letos tudi predstavnica Jugoslavije udeležila uradnega izbora »Miss sveta... Da bi bilo tudi izbiranje najlepše Jugoslovanke kar najresnejše in da bi se razlikovalo od podobnih prireditev prejšnja leta, so organizatorji izbora »miss sveta« zaprosili redakcijo ženskega časopisa »Politika-bazar«, da se zavzame za akcijo za izbor najlepše Jugoslovanke in jo tudi izvede. Sklep je bil, da bodo najprej področna tekmovanja in izbori lepotic po republikah, potem pa bo zaključna prireditev v Beogradu, na kateri bodo iz vsake republike sodelovale po tri najlepše... Prva v Portorožu, kakor tudi na preostalih republiških tekmovanjih, bo dobila nagrado 500.000 S dinarjev, druga 300.000 in tretja 200.000 S dinarjev...« (Ljubljanski dnevnik) — Republiški in zvezni ključ pri volitvi najlepše »Jugoslovanke« je torej do kraja privit in zagotavlja popolno resnobo pri tej resni in za slovenski narod in vse jugoslovanske narode nadvse važni zadevi: izbiri lepotic po JUS z nagradami, ki odločno presegajo avtorske honorarje po JUS.

Dogajajo pa se tudi čudne stvari: Na šestem kongresu SZDL Jugoslavije v Beogradu so v komisiji, kjer so največ govorili o enakopravnosti jezikov vseh jugoslovanskih narodov in postavili odločno zahtevo po praktični uveljavitvi te enakopravnosti, navsezadnje delegati dobili osnutek resolucije ne samo zgolj v srbohrvaščini, ampak tudi v — cirilici!